

Uit de pastorie – week 34 2025

Wat achter ons ligt

De afgelopen zondagen volgden we zowel Abram als Amos. In Genesis 13 stonden we stil bij de keuze van Lot. Wat hem het paradijs leek, bleek een hel te worden. Abram leek daarentegen het minste deel te ontvangen, maar ontving uiteindelijk de belofte van de hele wereld. Wie leeft met Gods beloften, heeft op de langere termijn meer in handen dan wie leeft bij wat voorbijgaat.

Met Amos 4 en 5 kwamen we in een heel donker en aangrijpend stuk van de profeet terecht. Terwijl de eredienst nog volgens het boekje functioneert, is het leven van de Israëlieten in die dagen allang geen eredienst meer. Daarmee wordt de eredienst een aanfluiting. Het klaaglied (Amos 5:1) dat de profeet zingt, is daarom letterlijk een lijkzang. Het volk is geestelijk dood, zoals de Heere Jezus dat in Openbaring 3 van de gemeente in Sardis zal zeggen. Het volk wordt onder de oordelen van God begraven. Dat is een kleine 30 jaar later dan ook gebeurd toen de Assyriërs in 586 v.Chr. het tienstammenrijk hebben veroverd en zijn bevolking hebben weggevoerd. Dit volk is nooit teruggekeerd, zoals later de Judeërs wél uit Babel naar Jeruzalem mochten terugkeren. Des te verrassender was het dubbele refrein in Amos 4 en 5: het eerste refrein was ‘en u hebt zich niet bekeerd, spreekt de HEERE’. Alle roepstemmen misten bij het volk zijn uitwerking. Maar het tweede refrein was er niet minder indringend en hartelijk om: zoek de Heere en leef!

Wat voor ons ligt

Komende zondag hoop ik beide diensten thuis te zijn. Dat betekent dat we met zowel Abram als Amos verder hopen te gaan. In de morgendienst lezen we Genesis 14. Dit is een wat opmerkelijk hoofdstuk. Allereerst omdat het uitvoerig vertelt over de veldtocht van Abram – het is wat minder bekend. En omdat het vertelt van de bijzondere priester-koning Melchizedek. Voor het verstaan van het Nieuwe Testament en het hogepriesterlijke werk van de Heere Jezus is kennis van dit hoofdstuk onmisbaar.

In de avonddienst lezen we voor de vierde en laatste keer uit Amos. Aan de ene kant gaat zijn strafprediking tegen Israël onverminderd door. Nieuw is in hoofdstuk 7 dat hij ook door visioenen profetieën ontvangt die hij moet vertellen. Het resulteert erin dat hij uit Israël wordt teruggestuurd naar Juda. Amos deelt dit wrange profetenloon met Jeremia, die zelfs met de dood werd bedreigd. En wie heeft dit meer ervaren dan onze Heiland Zelf, de hoogste Profeet? De reactie op Zijn prediking en werk was eenduidig: kruisig Hem. Maar na het kruis volgde de opstanding. En door Zijn genade volgt ook in Amos na de gerichtsprediking het evangelie. Amos 9 eindigt met vergezichten van een bloeiend en vredig Israël. We kunnen dat in deze spannende tijden rond Israël één op één als een gebed overnemen!

Op 31 augustus zal de morgendienst in het teken van beide sacramenten staan. Omdat onze vakanties dit jaar laat vielen, konden we de doopdienst niet in augustus laten vallen. Opschuiven naar oktober zou ook te lang duren. Dus wordt de heilige doop bediend in een dienst waarin we ons ook voorbereiden op het heilig avondmaal. Eigenlijk is dat heel diep en betekenisvol. Je kunt je niet beter voorbereiden op de tafel van de Heere dan door het overdenken van je doop. We belijden aan Tafel het heil dat ons in onze doop al verzegeld is. We tonen berouw over alles waarmee we onze roeping verzaakt hebben, zoals ons in onze doop is meegegeven. En we spreken van harte uit dat we onder geen andere Koning en Zaligmaker willen en kunnen leven, dan Jezus Christus – in Wiens Naam wij ook gedoopt zijn. Voor deze dienst komen we precies uit in Genesis 15, het moment dat de HEERE met Abram Zijn verbond sluit. In de avonddienst zal ds. Van het Goor uit Rijssen voorgaan, zelf word ik dan in Langbroek verwacht. We bidden elkaar voor de diensten Gods rijke zegen toe.

Ten slotte

Een hartelijke groet in de Heere van mijn vrouw en mij, aan u en jullie allen,

Uw A.J.M.